# Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: D. P., zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 11. 2006, čj. 64 Az 65/2006 – 25,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 20. 6. 2006, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 22. 6. 2006 se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2006, čj. OAM-636/VL-20-08-2006, kterým bylo vysloveno, že se stěžovateli neuděluje azyl a že se na tohoto cizince nevztahuje překážka vycestování. Stěžovatel v žalobě uvedl jako adresu pro doručování P. s. V. L.. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 7. 2006 uvedl jako adresu stěžovatele pro doručování P. s. Z.. K dotazu krajského soudu bylo přípisem Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, evidenčního odboru ze dne 11. 9. 2006 sděleno, že stěžovatel s poslední evidovanou adresou P. s. Z. dne 29. 7. 2006 toto středisko svévolně opustil a současné místo jeho pobytu není známé. Proto usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 9. 2006, čj. 64 Az 65/2006 – 24 byl stěžovateli ustanoven opatrovníkem SOZE (S. o. z. e.).

Usnesením téhož soudu ze dne 8. 11. 2006, čj. 64 Az 65/2006 – 25 bylo řízení zastaveno. Toto usnesení bylo doručeno dne 15. 11. 2006 ustanovenému opatrovníkovi stěžovatele. Dne 22. 11. 2006 se pak ke krajskému soudu dostavil stěžovatel, který převzal toto usnesení.

Dne 5. 12. 2006 stěžovatel podal u tohoto soudu proti tomuto usnesení kasační stížnost. K poštovní přepravě byla tato stížnost předána dne 4. 12. 2006. V kasační stížnosti stěžovatel mj. uvedl, že není pravdou, že by byl neznámého pobytu, neboť dne 23. 9. 2006 si byl v pobytovém středisku prodloužit své vízum. Při té příležitosti si mohli příslušníci cizinecké policie ověřit jeho místo pobytu. Stěžovatel své místo pobytu nenahlásil, neboť se zdržoval na ubytovně v P. B. 6, což mělo být dočasné řešení, než se mu podařilo zajistit si ubytování na adrese nám. D. V. H.. Nemohl-li soud zjistit místo pobytu stěžovatele, měl doručovat do pobytového střediska, kde je stěžovatel veden jako žadatel o azyl. Zde mělo dojít k vyvěšení na úřední desce po dobu 10 dnů a poslední den vyvěšení měl být brán za den doručení. K tomu však u napadeného usnesení krajského soudu nedošlo.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení u podáné kasační stížnosti, především zda tato kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Tento soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Jak již bylo vyjádřeno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, mimo jiné v usnesení ze dne 1. 7. 2004, čj. 2 Azs 258/2004 – 40, publikovaném pod č. 801/2006 Sb. NSS, vzhledem ke zvláštnostem řízení o azyl je nezbytná součinnost žadatele o azyl s příslušným správním orgánem a obdobně poté i v řízení před soudem. To se projevuje nejen v povinnosti hlásit místo pobytu, ale i v odpovídající komunikaci se soudem v řízení o přezkoumání správního rozhodnutí o neudělení azylu.

Ze sdělení příslušné složky Policie ČR vyplývá, a stěžovatel to ani v kasační stížnosti nepopírá, že se nezdržoval na adrese, na které byl hlášen k pobytu. Proto mu krajský soud správně usnesením ze dne 18. 9. 2006 ustanovil opatrovníka. Stěžovatel ani poté krajskému soudu nesdělil svou současnou adresu. Proto soud usnesení ze dne 8. 11. 2006 doručil tomuto ustanovenému opatrovníkovi, protože ani z ničeho jiného nevyplývalo, že místo pobytu žalobce již je známo a že tedy již není dán důvod, aby nadále byl zastupován opatrovníkem. Vzhledem ke krátké době, které uplynula od podání citované zprávy Policie ČR, ustanovení opatrovníka a doručování kasační stížností napadeného usnesení, nelze dovodit, že soud měl znovu ověřovat, zda pobyt žalobce již event. není znám.

Pro úplnost je třeba uvést, že postup, o kterém se zmiňuje stěžovatel v kasační stížnosti, se týká správního řízení podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nikoli však řízení před soudem o přezkoumání správního rozhodnutí.

Jestliže tedy usnesení krajského soudu o zastavení řízení bylo doručeno řádně ustanovenému opatrovníkovi stěžovatele dne 15. 11. 2006 a kasační stížnost byla předána k poštovní přepravě až dne 4. 12. 2006, byla tato stížnost podána opožděně (po uplynutí lhůty dvou týdnů). Na posouzení okamžiku doručení rozhodnutí nic nemění to, že stěžovatel po tomto řádném doručení převzal usnesení osobně u krajského soudu.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu